

[Poul Hartling.]

alle de gamle tricks med, at når ikke man er enig med økonomiministeren, så er det af partitaktiske grunde osv., men det synes jeg ikke vi skal bruge tiden på.

Så siger statsministeren endelig — og det er de to ting, jeg gerne vil sige til statsministeren — for det første, at vi må have misforstået noget og have oplyst noget forkert i venstres gruppe, for i den pressemeddelelse, vi udsendte i lørdags, som statsministeren hentydede til, står der jo, at der sker slet ikke noget som helst på det økonomiske område før langt hen i 1977.

Nu er det altså sådan, at vi skrev ned, hvad vi sagde, og udsendte en pressemeddelelse. Denne pressemeddelelse blev, før pressen fik den, overrakt til statsministeren, og bagefter var der repræsentanter, 3 fra venstres gruppe, som havde en samtale med statsministeren. Så er det egentlig utroligt, at man stadig kan sige noget, der er forkert, om, hvad der står skrevet i pressemeddelelsen. Jeg må jo tro, at statsministeren ikke læser de papirer, han får. Der står i det afsnit, der er tale om: venstre er fortsat rede. Det var resultatet af det lørdagsmøde, og det førte altså til, at statsministeren ikke syntes, han ville indbyde os mere. Venstre er fortsat rede til at forhandle om en løsning, der fører til en stabilisering af omkostningerne med virkning senest fra begyndelsen af 1977. Vi sagde, at denne omkostningsbremse må være så stram, at eksportens konkurrenceevne forøges hurtigt, mærkbart og varigt. I forhold til dette mål er regeringens forslag om lønrammen og om at finde en måde, hvorpå man i 1978 kan afbøde omkostningsvirkningen af en dyrtidsportion, ganske utilstrækkelige.

Det, vi havde fået til grundlag for vores gruppemøde af statsministeren selv, det var, om vi ville forhandle på det grundlag, der hedder en ramme på 2 dyrtidsportioner og 2 pct., og så, hvis der udløstes en tredje dyrtidsportion, kunne man forhandle om denne tredje dyrtidsportions omkostningsneutralisering. Nu kan enhver forstå, at når det begynder i september 1977, så skulle der et fantastisk uheld til, at Danmark skulle få 3 dyrtidsportioner i september 1977. Så dårligt tror vi alligevel heller ikke om økonomiministerens politik, at det skulle gå så langt, og derfor var denne tredje dyrtidsportion,

der var tale om, noget, der ville forekomme tidligst, eller måske sandsynligt, det ved jeg ikke, i marts 1978. Det var grundlaget, og det var det, vi sagde var for længe at vente.

Det andet, jeg vil sige til statsministeren, er, at han bliver ved med at sige, at det ikke er rigtigt, at vi trækker hver sin vej, for det er akkurat det samme, vi taler om. Så kan jeg ikke helt forstå, hvorfor vi skal have så mange bebrejdelser af økonomiministeren, hvis vi virkelig står sådan på samme linje.

Med hensyn til problemstillingen tror jeg ikke nogen af os er uenige. Vi har alvorlige problemer, som vi skal løse, og vi ved, hvad det er for problemer. Dem er vi enige om. Vi er også enige om, at vi skal nå det mål at komme til fuld beskæftigelse og komme å jour med vores betalingsbalance. Men når vi taler om midlerne, så er der alligevel en klar og tydelig forskel, og det kan ikke fragås, at regeringens plan fører til større statsudgifter. Det er klart, for det er en del af planen, at man skal pumpe penge ud. Den fører også til større skattetryk, for det er en del af planen, at man skal rette finanspolitikken op, om ikke først og fremmest så i høj grad ved hjælp af afgifter, og de er opgjort til 5 mia kr. Det fører altså, mener vi, til et højere omkostningsniveau i samfundet, og det, vi sigtede på med vores plan, og som vi gerne ville forhandle om, og som vi stadig har villet forhandle om, var lavere omkostninger, lavere statsudgifter, lavere skattetryk.

Man kan da ikke sige, at de to ting bare er to sider af samme sag eller noget af samme slags, for det er jo to forskellige ting.

Og så bare den sidste bemærkning, at man hele tiden siger, at lønmodtagerne lider så hårdt under det, vi har foreslået, man siger: fordi vi jo vil fjerne dyrtidsportionerne, og det manglede bare, og lønmodtagerne har krav på osv. osv. Jeg gør opmærksom på, at vi ikke har talt om at indfri dyrtidsportioner og udbetale dem om 50 år eller et andet åremål. Det, vi har talt om, er, at lønmodtagerne skulle have nøjagtig, hvad de ellers ville få i en dyrtidsportion, men have det gennem en skattelettelse, og jeg er overbevist om, at mange lønmodtagere vil forstå, at det er bedre at få det som en skattelettelse end som en dyrtidsportion, der medfører øgede skatter og øgede priser. Derfor er det altså ikke rigtigt at sige, at dette er vendt mod løn-